

Ὁ Σιμωνίδης εἶδε τὸ θάνατόν καὶ τὴ συμφορὰ μὲ τυπικὰ ἀρχαιοελληνικὸ τρόπο. Γνώριζε ὅτι μποροῦσαν νὰ ῥθουν κάθε στιγμή, καὶ πίστευε ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ εἶναι προετοιμασμένος. Αὐτὴ τὴν αἴσθησιν τῆς ἀβεβαιότητος ἐκφράζουν οἱ παρακάτω στίχοι τοῦ μὲ ἀξιοθαύμαστο τρόπο:

*ἄνθρωπος ἐὼν μὴ ποτε φάσῃς τί γενήσεται αὔριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσεται·
ὥκειά γάρ οὐδὲ τανυπτεροῦ γονυίας
οὕτως ἂ μεταστάσις.⁹⁴*

[εἶσαι ἄνθρωπος, καὶ γι' αὐτὸ ποτὲ μὴν πεῖς τί πρόκειται νὰ συμβεῖ αὔριο, μήτε νὰ προβλέψεις, σὰν δεῖς κανέναν νὰ εὐτυχεῖ, πόσον καιρὸ θὰ κρατήσῃ αὐτό. Γιατὶ οὔτε τὸ φτερούγισμα τῆς μακρόφτερης μύγας δὲν εἶναι τόσο γοργὸ ὅσο ἡ ἀλλαγὴ τῆς μοίρας.]

Τὸ θέμα εἶναι παλιό, ἀλλὰ ἡ εἰκόνα τῆς μοίρας τοῦ ἀνθρώπου ποὺ γυρίζει σὰν τὸ φτερό τῆς λιμπελούλας εἶναι θαυμαστὴ ὡς σύλληψη, καὶ ἀποδίδει ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ μοιραία αἴσθησιν ἀνασφάλειας τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ποὺ ὁ Σιμωνίδης εἶχε δεῖ νὰ ἐπιβεβαιώνεται, λ.χ. στὸν ἀφανισμό τῶν Σκοπαδῶν. Δὲν γνωρίζουμε ἂν οἱ παραπάνω στίχοι προέρχονται ἀπὸ τὸ θρῆνο τοῦ γι' αὐτούς· ἀποπνέουν ὅμως μιὰ διάθεσιν ποὺ θὰ ταίριαζε πολὺ καλὰ στὴν περίστασιν.